

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 101/2023-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ing. Marcelou Martinkovičovou, advokátkou, Námestie sv. Egídia 95, Poprad, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 9Sžsk/117/2020 z 28. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

II.

Skutkové východiská

2. Žalobou podanou na Krajskom súde v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredia (ďalej len „žalovaná“) č. 60437-2/2019-BA z 11. septembra 2019 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“). Preskúmaným rozhodnutím žalovaná potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Poprad č. 200-012015-CA04/2019 z 10. júla 2019, ktorým prvostupňový správny orgán konštatoval, že žalobca má nárok na materské od 4. júna 2019 do 5. júna 2019 v sume 46,72515000 eur za deň. V období od 6. júna 2019 nárok na materské žalobcovi zanikol. Nárok na materské opäťovne vznikne odo dňa, keď opäťovne začne dieťaťu poskytovať starostlivosť prevzatú od matky dieťaťa.

Žalovaná v preskúmanom rozhodnutí konštatovala, že otec dieťaťa, vykonávajúci naďalej pracovnú činnosť na plný pracovný úväzok, nie je považovaný za iného poistenca, ktorý prevzal dieťa do starostlivosti, a z tohto dôvodu sťažovateľ nesplnil podmienku prevzatia dieťaťa do starostlivosti a následného poskytovania starostlivosti tomuto dieťaťu [§ 49 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom ku dňu právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“)]. Sťažovateľ v žalobe namietal, že pojem starostlivosť o dieťa je definovaný v zákone č. 571/2009 Z. z. o rodičovskom príspevku a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 571/2009 Z. z.“). Podľa jeho názoru riadnu starostlivosť je možné poskytovať dieťaťu pomocou inej plnoletej fyzickej osoby, ba dokonca právnickej osoby. Z uvedeného teda neplynie nevyhnutná povinnosť zanechania pracovnej činnosti pre účely zabezpečovania osobnej starostlivosti o dieťa.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 4Sa/23/2019-67 z 29. júla 2020 žalobu sťažovateľa zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že materské a rodičovský príspevok sú rozdielne dávky. Materské je sociálnou dávkou poskytovanou z nemocenského poistenia podľa zákona o sociálnom poistení a je kompenzáciou straty príjmu, ktorá vznikla priamo poistencovi uplatňujúcemu si nárok na materské v dôsledku tehotenstva, materstva, resp. z dôvodu, že prevzal dieťa do svojej starostlivosti a o dieťa sa skutočne stará. Rodičovský príspevok je štátnou dávkou, ktorého podmienky upravuje zákon č. 571/2009 Z. z. o rodičovskom príspevku a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 571/2009 Z. z.“) a štát ním prispieva oprávnenej osobe na zabezpečenie riadnej starostlivosti o dieťa. Vzhľadom na to nie je daný právny základ pre analogické použitie ustanovení zákona č. 571/2009 Z. z. na materské. Ustanovenie § 51 zákona o sociálnom poistení s ukončením, resp. prerušením starostlivosti o dieťa z akýchkoľvek iných než zdravotných dôvodov, spája zánik nároku na materské už dňom skončenia starostlivosti o dieťa. Z uvedeného vyplýva jasná požiadavka zákonodarcu, aby sa materské poskytovalo osobe, ktorá sa o dieťa skutočne stará. Účelom materského poskytovaného z nemocenského poistenia je kompenzovanie straty príjmu zo zárobkovej činnosti, pričom zákonodarca predpokladá stratu príjmu v súvislosti s prevzatím dieťaťa do starostlivosti. Zmyslu a účelu zákona o sociálnom poistení sa preto vymyká poskytovanie nemocenskej dávky otcovi dieťaťa, ktorý deklaruje prevzatie dieťaťa do starostlivosti, ale naďalej pracuje u zamestnávateľa v rovnakom pracovnom čase za rovnako dohodnutú odmenu. Z administratívneho spisu krajský súd zistil, že v danom prípade nedošlo k zmene životnej situácie, čo predpokladá zákon o sociálnom poistení pre kompenzovanie zníženého príjmu. Sťažovateľ nemá stratu príjmu zo zárobkovej činnosti, preto nedochádza k naplneniu kompenzačného účelu nemocenského poistenia.

4. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, ktorý sa podľa neho odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe správnych súdov. Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol. Konštatoval, že žalovaná dostatočne odôvodnila svoje rozhodnutie, keď individuálne uviedla, prečo v prípade sťažovateľa nedošlo k splneniu podmienky osobnej starostlivosti o maloleté dieťa.

III. Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti argumentoval tým, že nárok na materské za obdobie od 4. júna 2019 do 5. júna 2019 mu bol žalovanou priznaný, najvyšší súd však tento výrok o priznaní nároku na materské nepreskúmal z dôvodu, že proti tomuto výroku sťažovateľ nepodal odvolanie a nebol ani napadnutý správnu žalobou. Proti výroku o priznaní nároku nie je možné sa odvolať, keďže žiadosti o priznanie nároku na materské bolo vyhovené v súlade so zákonom. Aj pri priznaní nároku na materské za dané 2 dni sa posudzovalo splnenie všetkých podmienok, pričom v čase priznania nároku sťažovateľ bol naďalej v pracovnom pomere s rovnakým zamestnávateľom ako v čase, za ktorý mu nárok na materské nebol priznaný. Sťažovateľ splnil zákonné podmienky nároku na materské za 2 dni, keď nepracoval, avšak nie z dôvodu ukončenia pracovného pomeru. Najvyšší súd uviedol, že na posúdenie faktickej osobnej starostlivosti o prevzaté dieťa je irelevantné to, či žalobca má medzi jednotlivými zmenami určité časové úseky, v ktorých službu nevykonáva. Toto je však v rozpore s rozhodnutím o priznaní nároku na materské za obdobie 2 dní, počas ktorých sťažovateľ nepracoval, keďže išlo o časové úseky, počas ktorých sťažovateľ službu nevykonával a za ktoré mu bol priznaný nárok na materské. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovanej súdy mali brať do úvahy aj rozhodnutie o priznaní nároku na materské, čo však opomenuli.

6. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia označil ako účelové konanie sťažovateľa, ktorý sa dobrovoľne poistil od 4. septembra 2018 s tým, že dobrovoľné nemocenské poistenie mu zaniklo 31. mája 2019 nezaplatením ďalšieho poistného. Sťažovateľ však postupoval v zmysle zákona, ktorý umožňoval dobrovoľné nemocenské poistenie, a preto nie je možné jeho konanie považovať za účelové.

7. V kasačnej sťažnosti boli uvedené rozhodnutia súdov, ktoré poukazujú na rozdielny prístup pri rozhodovaní o zákonnosti rozhodnutia správnych orgánov. Kasačný súd ešte nerozhodoval o priznaní, resp. nepriznaní nároku na materské príslušníkov Hasičského a záchranného zboru, a preto jeho rozhodnutia nemôžu byť súčasťou ustálenej judikatúry zverejňovanej v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

8. Sťažovateľ poukázal na precedenčnú zásadu obsiahnutú v § 3 ods. 5 v druhej vete zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, ktorá je pre správny orgán záväzná. Táto zásada bola zo strany správneho orgánu porušená, čím došlo k porušeniu zásady rovnosti občanov pred zákonom (čl. 12 ods. 1 ústavy). Sťažovateľ sa spoliehal na rovnaké rozhodnutie správneho orgánu vo veci priznania nároku na materské, ako tomu bolo v prípade jeho kolegov, ktorým správny orgán priznal nárok na materské, aj keď naďalej mali uzatvorený pracovný pomer v Hasičskom a záchrannom zbore.

9. Sťažovateľ je toho názoru, že jeho právna argumentácia uvedená v kasačnej sťažnosti je správna a rozhodnutie „odvolacieho“ súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pretože sťažovateľ mal nárok na priznanie materského. Podmienka povinnosti prerušenia výkonu práce, resp. ukončenia pracovného pomeru, nemá oporu v zákone a nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia. Ak by podmienka prerušenia pracovnej činnosti mala byť jednou z podmienok pre vznik nároku na materské, bola by rozhodne uvedená v zákone. Iný výklad

je podľa sťažovateľa neprípustný. V dôsledku arbitrárneho postoja konajúcich súdov k návrhom sťažovateľa bolo porušené jeho právo na presvedčivé súdne rozhodnutie.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka nesprávneho právneho posúdenia zákonných podmienok nároku sťažovateľa na priznanie materského. Sťažovateľ rozporuje najmä záver kasačného súdu, podľa ktorého podmienkou priznania nároku je prerušenie výkonu práce, resp. ukončenie pracovného pomeru, ktorý nemá oporu v zákone.

11. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

12. Ako vyplýva z uvedeného, ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Sťažovateľ však túto stabilizovanú judikatúru ústavného súdu opomenul a ústavnú sťažnosť uplatnil v podstate ako ďalší opravný prostriedok v systéme všeobecného súdництва. Účel ústavnej sťažnosti je však v porovnaní s opravnými prostriedkami v systéme všeobecného súdництва diametrálne odlišný, keďže táto sleduje výlučne ochranu základných práv a slobôd.

13. Podľa § 49 ods. 1 zákona o sociálnom poistení iný poistenec, ktorý prevzal dieťa do starostlivosti a ktorý sa o toto dieťa stará, má nárok na materské odo dňa prevzatia dieťaťa do starostlivosti v období 28 týždňov od vzniku nároku na materské...

14. Podľa § 49 ods. 2 písm. d) zákona o sociálnom poistení iný poistenec, ktorý prevzal dieťa do starostlivosti, je otec dieťaťa po dohode s matkou dieťaťa, najskôr po uplynutí šiestich týždňov odo dňa pôrodu, a matka nepoberá materské na to isté dieťa alebo rodičovský príspevok.

15. Podľa § 51 ods. 2 zákona o sociálnom poistení ak sa poistenec prestal starať o dieťa z iného dôvodu, ako je jeho nepriaznivý zdravotný stav, nárok na materské zaniká dňom skončenia jeho starostlivosti o dieťa a opätovne vzniká odo dňa pokračovania v starostlivosti o toto dieťa...

16. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd nepreskúmal výrok o priznaní nároku na materské sťažovateľovi za 2 dni (od 4. júna 2019 do 5. júna 2019) a pri posudzovaní zákonnosti preskúmaného rozhodnutia ho nevzal do úvahy. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (bod 26) vyplýva, že kasačný súd dospel k opačnému záveru ako prvostupňový správny orgán, teda že „*dňom 04.06.2019 žalobca nesplnil podmienky na priznanie materského*“. Vychádzal pritom z názoru, že samotným uzavretím dohody o prevzatí dieťaťa do starostlivosti zo 4. júna 2019 nebola splnená podmienka starostlivosti o dieťa zo strany otca. Ak sťažovateľ po prevzatí dieťaťa do starostlivosti riadne pracoval v hlavnom pracovnom pomere, a to v rovnakom rozsahu, ako tomu bolo pred prevzatím dieťaťa do starostlivosti, potom nebola splnená podmienka osobnej starostlivosti o dieťa s následkom straty alebo zníženia jeho príjmu. Z uvedeného je zrejmé, že výrok o priznaní nároku na materské sťažovateľovi kasačný súd nemohol vziať do úvahy, keďže ho nepovažoval za vecne správny. Jeho vecnú nesprávnosť však nemohol konštatovať v napadnutom rozhodnutí, pretože nebol predmetom odvolacieho konania pred správnymi orgánmi, a keďže nebol napadnutý ani správnu žalobou, správne súdy ho nepreskúmavali (bod 27 napadnutého rozhodnutia). Ústavný súd preto nepovažoval námietku sťažovateľa za dôvodnú a záver kasačného súdu o nedôvodnosti tejto námietky za arbitrárny.

17. Vo vzťahu ku kasačným súdom konštatovanej účelovosti konania sťažovateľa (bod 39 napadnutého rozhodnutia) ústavný súd poukazuje na body 34 a 35 napadnutého rozhodnutia, kde najvyšší súd ozrejmil účel peňažnej dávky materského. Vychádzajúc z účelu materského, ktorým nie je podpora otcov v poberaní materského ako peňažnej dávky, ale podieľanie sa na rodinných povinnostiach, a teda aj na starostlivosti o dieťa, a súčasne umožnenie matke vrátiť sa do pracovného procesu, ústavný súd nevyhodnocuje záver najvyššieho súdu o účelovosti konania sťažovateľa, ktorý sa dal dobrovoľne nemocensky poistiť, sledujúc výlučne len splnenie podmienky pre získanie nároku na peňažnú dávku (materské) bez toho, aby súčasne splnil podmienku zabezpečovania osobnej starostlivosti o dieťa, ako arbitrárny. Pokiaľ otec dieťaťa nezabezpečuje starostlivosť o dieťa, o ktoré sa stará naďalej matka alebo stará matka, nie je zabezpečená možnosť matky vrátiť sa do pracovného procesu, čo je zmyslom podpory otcov v čerpaní rodičovských dovolení a materských dávok.

18. Kasačný súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal aj s námietkou sťažovateľa, že správny súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, keď uviedol, že v rámci správnych konaní v identických veciach sa nároky na materské posudzujú rôzne. V tejto súvislosti kasačný súd uviedol, že námietka nesmeruje k odklonu súdu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, ale ide o prax správnych orgánov, čím nie je naplnený kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. h) Správneho súdneho poriadku. Pokiaľ sťažovateľ poukázal na rozsudky iných krajských súdov, tieto rozsudky nie sú súčasťou ustálenej judikatúry zverejňovanej v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. K rozdielnej aplikačnej praxi správnych orgánov pri priznávaní materského kasačný súd dodal, že pokiaľ došlo po novelizácii zákona o sociálnom poistení zákonom č. 543/2010 Z. z. k priznávaniu materského bez toho, aby sa skúmalo, či poistenec skutočne sám zabezpečuje starostlivosť o dieťa, a postačovalo splnenie len formálneho prevzatia dieťaťa do starostlivosti na základe dohody s matkou dieťaťa, táto aplikačná prax nezodpovedala zneniu relevantných ustanovení zákona o sociálnom poistení. Ak následná aplikačná prax správnych orgánov odstránila toto pochybenie a náležite objasňuje aj starostlivosť o dieťa zo strany poistenca osobitne v každom

individuálnom prípade, uvedený postup nemôže byť v rozpore so zákonom a ani v rozpore so zásadou legitímneho očakávania účastníka takéhoto právneho vzťahu. Kasačnému súdu neprináleží komentovať skôr vydané rozhodnutia žalovanej v právnych veciach iných účastníkov konania. Poukázal však na to, že nemožno vylúčiť, že sa správny orgán odkloní od existujúcej rozhodovacej praxe a v nových rozhodnutiach zaujme opačný právny názor, ako zaujal v rozhodnutiach o obdobných právnych veciach. Tento odklon súvisí s vyvíjajúcimi sa právnymi názormi aj na strane správnych orgánov, ktoré nie sú strnulé. Pokiaľ správny orgán v nových rozhodnutiach náležitým spôsobom odôvodní zmenu tohto právneho názoru, takéto rozhodnutie je v súlade s princípmi právneho štátu, najmä so zásadou právnej istoty a rovnosti účastníkov konania.

19. Sťažovateľ nesúhlasí ani so záverom kasačného súdu, podľa ktorého podmienkou priznania nároku na materské je prerušenie výkonu práce, resp. ukončenie pracovného pomeru, pretože táto podmienka zo zákona nevyplýva. V súvislosti s touto námietkou kasačný súd konštatoval (body 25, 29 až 33 napadnutého rozhodnutia), že sťažovateľ vykladá obsah § 49 ods. 1 zákona o sociálnom poistení bez nadväznosti na ostatné jeho ustanovenia a na zákonom sledovaný cieľ. Správne orgány aplikujúce túto normu musia vychádzať z jej gramatického a teleologického výkladu tak, aby bola vykladaná v súlade s jej gramatickým obsahom a v súlade s cieľmi a účelmi zákona o sociálnom poistení. Ak z hypotézy právnej normy § 49 ods. 1 zákona o sociálnom poistení vyplýva podmienka, že o dieťa sa musí starať poistenec, ktorý prevzal dieťa do starostlivosti, z uvedeného priamo vyplýva, že sa o dieťa nemôže starať iná fyzická osoba alebo právnická osoba. V spojení s § 2 písm. a) zákona o sociálnom poistení potom musí u tohto poistenca v dôsledku tohto prevzatia dôjsť aj k strate alebo zníženiu príjmu zo zárobkovej činnosti. Iná osoba, napr. matka dieťaťa alebo jeho stará matka, sú z tejto starostlivosti vylúčené. Výklad, ktorý zaujal sťažovateľ v kasačnej sťažnosti, rozširuje neprimeraným spôsobom hypotézu tejto právnej normy, keď pripúšťa, že by touto osobou mohli byť aj iné fyzické osoby. Pokiaľ predmetné zákonné ustanovenie iné osoby priamo v hypotéze právnej normy nestanovuje, potom tieto osoby nie sú osobami, ktoré by mohli vykonávať starostlivosť o dieťa s dôsledkom priznania materského poistencovi uvedenému v § 49 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Osobná starostlivosť poistenca je zdôraznená slovným spojením „ktorý sa o toto dieťa stará“. Pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle vyjadriť, že jeho osobná starostlivosť nie je potrebná, potom by túto podmienku v hypotéze právnej normy neuvádzal. Stanoviť povinnosť prerušenia výkonu práce, resp. ukončenia pracovného pomeru ako explicitnú podmienku priznania materského, nie je potrebné, pretože všetky konkrétne okolnosti rozhodujúce pre zistenie osobnej starostlivosti o dieťa sa preverujú v konkrétnom správnom konaní, pričom môže ísť o rozličné životné situácie. Skutočnosť, že zákonodarca predpokladal skutočnú starostlivosť o dieťa, vyplýva aj z § 51 ods. 1 a 2 zákona o sociálnom poistení, ktorý viaže zánik nároku na materské práve na dôvod, že sa poistenec prestal o dieťa starať. Z tohto ustanovenia jednoznačne vyplýva, že osoba, ktorá sa prestala starať o dieťa z iného dôvodu ako je jeho nepriaznivý zdravotný stav, musí byť len poistenec, teda ten, kto poberá materské ako dávku z nemocenského poistenia, čo v konečnom dôsledku znamená, že práve táto osoba sa predtým musela o dieťa starať. V prípade, ak by sa nevyžadovala skutočná starostlivosť o dieťa poistencom a postačovala by iba formálna dohoda, zakotvenie uvedených dôvodov zániku nároku na materské by nedávalo zmysel.

20. S prihliadnutím na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že v ňom nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti právnych záverov najvyššieho súdu alebo ktoré by spočívali v ich nedostatočnom odôvodnení. Z napadnutého rozhodnutia, ktoré je vyčerpávajúco a presvedčivo odôvodnené, totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd teda nenachádza v postupe najvyššieho súdu a v jeho rozhodnutí vytýkané nedostatky, ktoré by boli spôsobilé viesť k úvahám o porušení označených práv sťažovateľa po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2023

Robert Šorl
predseda senátu